

Kráľovná
vetra a tmy
CASSANDRA CLARE

TAJOMNÁ TEMNOTA

TRETIA KNIHA

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Od autorky megaúspešných sérií
NÁSTROJE SMRTEĽNÍKOV a PEKELNÉ STROJE

Kráľovná
vetra a tmy

CASSANDRA CLARE

je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA

POLNOČNÁ DÁMA

PÁN TIEŇOV

KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV

MESTO KOSTÍ

MESTO POPOLA

MESTO SKLA

MESTO PADLÝCH ANJELOV

MESTO STRATENÝCH DUŠÍ

MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANJEL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE

Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS

Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Nenechajte si ujsť seriál

TIEŇOLOVCI!

Kráľovná
vetra a tmy
CASSANDRA CLARE
TAJOMNÁ TEMNOTA

TRETIA KNIHA

sloart

Text copyright © 2018 by Cassandra Clare, LLC
Jacket photo-illustration copyright © 2018 by Cliff Nielsen
Jacket design by Russell Gordon
Translation © Diana Ghaniová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-4254-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Cassandra Clare – The Dark Artifices Series, Book 3: Queen of Air and Darkness,
ktorý vyšiel v vydavateľstve Margaret McElderry Books,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York 2018,
preložila Diana Ghaniová.

Báseň A. E. Housmana *Jej mocné čary miznú*

preložila Jana Kantorová-Báliková.

Zodpovedná redaktorka Alica Polomská

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

Pre Sarah.
Vie, čo urobila.

Búr! Smrť sa svojho žezla chopila
v tom meste, mlkvom ako mohyla,
kde je tak pusto, pochmúrne a mdló,
kde všetko, všetko – dobrota i zlo –
do ríše večných snení odišlo.

Tie veže, paláce a svätyně
sú stáby v nich nič ľudské nebolo
(zhlodané časom, nemé, nehybné)
a vetrom zabudnutá všade okolo,
tam pod nebom sa apaticky skvie
len voda plná melanchólie.

A lúče z nebies nezostúpia ta
k mestu, čo halí večná temnota,
len morské svetlo, vzbudzujúce strach,
sa mlčanlivo šplhá po strieľňach
a nehatené v tajuplných hrách
svoj odlesk vrhá na chrám, na stenu
podobnú múru babylonskému,
na reliéfy i tieň besiedok,
kde nezaznel už dávno ľudský krok,
i hroby, plné nemej záhaľky,
ach, skvostné hroby, čo z nich do dialky
vidno tie vence – vinič, fialky.

Tam pod nebom sa apaticky skvie
len voda plná melanchólie.
Vežičky s tieňmi visia dovedna
v priestore, ani nedotknú sa dna,
kým z hrdej veže, ktorú mesto má,
sa rozhliada smrť – veľká, všemocná.

A tak sa svetlo plazí priestorom
až k rozzeveným hrobom pod morom,
no zlatom okrášlené mŕtvoly,
či diamanty, ktoré idoly
zdobia tak, že im žiaria z očných dier –
nič nenaruší strašný vodný mier,
veď ani vlnka nepohne sa, žiaľ!
V tej hrôze premenenej na krištál
už neprezradí ani zachvenie,
že sú aj moria, i keď vzdialené,
čo majú šťastlivejšie osudy,
pretože k nim aj vietor zabľúdi.

Čo to však? Náhly pohyb! Nebesá!
To vlny hučia, more chveje sa,
aj veže striasli tupé panciere
a letia ku dnu v plnej nádhere.
Z ich hrotov, zdá za, vyšlo znamenie
až k nebu, ktoré spalo zahmlené.
Sťahy sa more krvou potiahlo,
čas oddychuje hlboko a mdlo,
znie nepozemské, hrozné stonanie,
Keď mesto klesne k najbližšiemu dnu,
z tisíc trónov peklo povstane
a vystrúha mu poklonu.

Edgar Allan Poe: *Mesto v mori*
preložila Jana Kantorová-Báliková

PRVÁ ČASŤ

Necítia útrapy

Vo Férii smrteľníci necítia útrapy,
ale nedokážu cítiť ani radosť.

– Férske príslovie

I

SMRŤ SA ROZHLIADA

Na pódiu, na schodoch, na stenách, na dlážke aj na zvyškoch roztriešteného Meča smrteľníkov bola krv. Neskôr si ju Emma pamätala len ako červenkastú hmlu. V myslí sa jej ozýval útržok verša o tom, že človek predsa nemôže mať v tele toľko krvi.

Hovorí sa, že šok dokáže zmierniť silný úder, ale Emma nemala pocit, že by ju pred ním ochránil. Videla a počula všetko: Snemovú sieň plnú strážcov aj rev. Pokúsila sa prebojovať k Julianovi. Stráže sa pred ňou nazbierali ako vlna. Do uší jej znova doľahol krik. „*Emma Carstairsová roztrieštila Meč smrteľníkov! Zničila Nástroj smrteľníkov! Zatkňte ju!*“

Nezáležalo na tom, čo jej urobia. Potrebovala sa dostať k Julianovi. Ešte vždy sedel na dlážke s Livvy v náručí a odolával všetkým pokusom strážcov odtrhnúť ho od jej bezduchého tela.

„Pustite ma,“ povedala Emma. „Som jeho *parabataika*, pustite ma k nemu.“

„Daj mi ten meč,“ ozval sa Konzulkin hlas. „Daj mi Cortanu, Emma, a môžeš ísť za Julianom.“

Zhíkla a v ústach pocítila krv. Alec sa vyštveral na pódium a teraz kľačal pri otcovom tele. V Snemovej sieni sa mihali rôzne postavy. Emma zazrela Marka, ktorý vynášal bezvedomého Tiberia z miestnosti a plecom si razil cestu pomedzi nefilov. Ešte nikdy sa netváril tak ponuro ako teraz. Bol s ním aj Kit, ale kde je Dru? Obďaleč osamote sedela na zemi. Nie, bola pri nej aj Diana, ktorá ju s plačom objímala. Helen sa pokúšala prebojovať k pódiu.

Emma o krok ustúpila a takmer spadla. Zakrvavená drevená dlážka sa šmýkala. Konzulka Jia Penhallowová ešte vždy stála pred ňou a štihlou rukou sa načahovala za Cortanou. *Za Cortanou*. Meč patrilo do Emminej rodiny. Mala ho tak dlho, ako jej pamäť siahala. Ešte vždy si spomínala, ako jej ho Julian vložil do rúk po smrti rodičov. Privinula si ho ako dieťa a nedbala na hlbokú ranu, ktorú jej čepeľ zanechala na predlaktí.

Jia ju žiadala, aby jej odovzdala kúsok seba.

No Julian tam bol sám: skrčený, užialený a premočený od krvi. A predstavoval väčšiu časť Emminho ja ako Cortana. Emma odovzdala meč. Keď cítila, ako jej ho Jia vzala z ruky, celá stuhla. Zdalo sa jej, že počuje, ako Cortana s krikom namieta, že ju od nej oddelili.

„Chod,“ povedala Jia. Emma počula aj ďalšie hlasy vrátane Horacea Dearborna, ktorý sa hlasno dožadoval, aby ju niekto zastavil s tým, že sa má zodpovedať za zničenie Meča smrteľníkov a zmiznutie Annabel Blackthornovej. Jia rozkázala strážam, aby všetkých vyviedli zo siene. Teraz potrebovali žialiť, nebol vhodný čas na pomstu. Annabel sa nájde... *Odíd' so ctou, Horace, inak ťa dám vyvieť, teraz nie je vhodný čas...* Aline pomáhala Dru a Diane vstať a vyjsť z miestnosti...

Pri Julianovi klesla na kolená. Všade bolo cítiť kovový pach krvi. Livvino schúlené telo mu ležalo v náručí. Pokožku mala farby nízko-tučného mlieka. Prestal opakovať, aby sa vrátila, a už ju len hojdal ako dieťa a bradou sa jej opieral o vrch hlavy.

„Jules,“ zašepkala Emma, no tá prezývka jej zhorkla na jazyku. Volala ho tak, keď bol ešte malý, no teraz bol už dospelý smútiaci rodič. Livvy mu nebola iba sestrou. Celé roky ju vychovával ako svoju dcéru. „Julian.“ Dotkla sa jeho studeného líca a Livvinho ešte studenšieho. „Julian, láska, prosím, chcem ti pomôcť...“

Pomaly zdvihol hlavu. Vyzeral, akoby naňho niekto vylial plné vedro krvi. Pokrývala mu hrud' aj hrdlo a poľkávala bradu aj líca. „Emma,“ prehovoril ledva šeptom. „Emma, toľkokrát som nakreslil *irace*...“

Livvy však bola mŕtva, už keď dopadla na drevené pódium. Skôr ako ju Julian vôbec vzal do náručia. Nepomohla by žiadna liečivá runa, nič.

„Jules!“ Helen sa konečne pretlačila pomedzi strážcov a nehladiac na krv klesla na zem k Emme a Julianovi. Emma otupene sledovala, ako Helen opatrne vytiahla úlomok Meča smrteľníkov z Livvinho tela

a položila ho na dlážku. Zašpinila si pri tom ruky od krvi. S perami zovretými od žiaľu objala Juliana a Livvy a zašepkala pár slov útechy.

Miestnosť sa postupne vyprázdňovala. Objavil sa Magnus – bol bleďý a kráčal veľmi pomaly. Nasledoval ho dlhý rad Mĺkvych bratov. Magnus vyšiel na pódium a Alec vstal a vrhol sa mu do náručia. Chvíľu sa bez slova objímali. Štyria bratia si kľakli a zdvihli telo Roberta Lightwoda. Ruky mu položili na hrud' a oči pozorne zatvorili. Keď bratia vynášali jeho telo z miestnosti, zovšadiaľ sa ozývalo tiché mrmlanie: „*Ave atque vale*, Robert Lightwood.“

Podišla k nim Konzulka sprevádzaná strážami. Mĺkvi bratia sa držali v úzadí ako duchovia, ako rozmazané kusy pergamenu.

„Musíš ju pustiť, Jules.“ Helen prehovorila čo najnežnejším tónom. „Musia ju vziať do Mĺkveho mesta.“

Julian pozrel na Emmu. Oči mal chladné ako zimné nebo, ale vedela v nich čítať. „Nech to urobí on,“ ozvala sa Emma. „Chce byť posledný, kto poniesie Livvino telo.“

Helen pohľadkala brata po vlasoch, vtisla mu bozk na čelo a vstala. „Prosím ťa, Jia,“ zamrmlala.

Konzulka prikývla. Julian sa pomaly pozviechal s Livviným telom pritisnutým na hrud'. Vykročil ku schodom vedúcim nadol z pódia. Helen kráčala po jeho boku a Mĺkvi bratia ich nasledovali, no keď vstala aj Emma, Jia vystrela ruku a zastavila ju.

„Len rodina, Emma,“ povedala.

Patrím do rodiny. Dovoľ mi sprevádzať ich. Dovoľ mi sprevádzať Livvy, kričala v duchu Emma, ale nahlas nepovedala nič. Nechcela pridávať vlastný smútok k tolkej hrôze. A pravidlá Mĺkveho mesta boli nemenné. *Zákon je tvrdý, ale je to zákon.*

Nevelký sprievod kráčal k dverám. Členovia Kohorty odišli, ale v miestnosti zostalo zopár strážcov a ďalších Tieňolovcov. „Sláva ti a zbohom, Livia Blackthornová,“ ozvalo sa za nimi.

Konzulka sa obrátila a Cortana sa jej zaleskla v ruke. Zišla po schodoch a podišla k Aline, ktorá sa dívala, ako Livvy odnášajú preč. Emma sa roztriasla na celom tele. Triaška jej vychádzala zo špiku kostí. Ešte nikdy si nepripadala taká osamelá. Julian kráčal preč a ostatní Blackthornovci jej pripadali vzdialení milióny kilometrov ako hviezdy. V tej chvíli túžila po rodičoch tak bolestne, až sa za to takmer hanbila. Chcela mať pri sebe Jema, chcela opäť zovrieť v ruke Cortanu a chcela

zabudnúť, že Livvy vykrvácala, zomrela a zrútila sa na zem ako polámaná bábka vo chvíli, keď okno v Snemovej sieni vybuchlo a symbol zlomenej koruny si vzal Annabel. Videl to ešte niekto iný okrem nej?

„Emma.“ Niekto ju objal. Známe nežné ruky ju vytiahli na nohy. Bola to Cristina. Zjavne počkala, kým sa zmätok utíši, no tvrdohlavo zostala v sieni, hoci stráže posielali všetkých preč. Zotrvala, aby mohla stáť po Emminom boku. „Poď so mnou, Emma, nezostávaj tu. Postarám sa o teba. Viem, kam by sme mohli ísť. Emma. *Corazoncita*. Poď so mnou.“

Emma dovolila Cristine, aby jej pomohla vstať. Blížili sa k nim Magnus a Alec. Alec mal strhanú tvár a červené oči. Emma pocítila, ako ju Cristina chytila za ruku. Poobzerala sa po sieni, ktorá jej pripadala celkom iná, ako keď do nej pred niekoľkými hodinami vkročili. *Možno preto, lebo vtedy ešte svietilo slnko*, pomyslela si. Len nejasne si uvedomovala, že Magnus a Alec navrhujú Cristine, že by mohli vziať Emmu do domu pripraveného pre Blackthornovcov. Možno preto, lebo v miestnosti sa zotmelo a v kútoch sa držali tiene husté ako farba.

Alebo možno preto, lebo sa všetko zmenilo. Možno preto, lebo nič už nebude také ako predtým.

„Dru?“ Helen jemne zaklopala na zatvorené dvere. „Dru, môžem sa s tebou porozprávať?“

Prinajmenšom sa domnievala, že je to Drusillina izba. Dom pri vode vedľa Konzulkinho sídla na Princewater Street pripravili pre Blackthornovcov pred stretnutím, lebo všetci predpokladali, že v Idrise strávia niekoľko nocí. Helen a Aline tam už skôr odprevadila Diana. Helen ocenila Dianine drobné úpravy, ktoré bolo vidieť všade. Kuchyňu oživilo kvety a na dverách izieb boli nalepené mená. Tá s dvoma úzkymi posteľami bola pre dvojčatá, tá pre Tavvyho zase plná knižiek a hračiek, ktoré Diana priniesla z vlastného domu nad obchodom so zbraňami.

Helen vtedy zastala pred neveľkou izbou s kvetovanými tapetami. „Možno pre Dru?“ navrhla. „Je pekná.“

Diana sa zatvárila pochybovačne. „Ach, Dru nie je taká,“ povedala. „Možno keby boli na tapetách netopiere alebo kostry...“

Helen sa strhla.

Aline ju chytila za ruku. „Neboj sa,“ zašepkala. „Všetkých znova spoznáš.“ Pobožkala ju na líce. „Bude to ľahké ako hračka.“

A možno by to tak aj bolo, pomyslela si teraz Helen s pohľadom upretým na meno *Drusilla* nalepené na dverách. Možno áno, keby šlo všetko podľa plánu. V hrudi od žiaľu pocítila bodavú bolesť. Pripadala si ako ryba, ktorá sa chytila na háčik a teraz sa krúti, aby sa vyslobodila z ostria, čo sa jej zabodlo do tela.

Rovnaká bolesť sa spájala aj s otcovou smrťou. Vtedy ju zachránila len predstava, že sa musí postarať o rodinu a zaopatriť deti. Teraz sa snažila uvažovať rovnako, ale bolo jasné, že deti (ak sa ešte vôbec dali nazvať deťmi, keďže ozajstným dieťaťom bol už len Tavvy, a ten bol na návšteve v Inkvizítorovom dome, takže našťastie nevidel tie hrôzy, čo sa odohrali v Snemovej sieni) sa v jej spoločnosti cítia rozpačito, akoby bola cudzia.

Pri tej myšlienke bolesť v jej hrudi prenikla hlbšie. Kiežby s ňou bola Aline, no tá na pár hodín odišla k rodičom.

„Dru,“ zopakovala Helen a zaklopala silnejšie. „*Prosím*, pusť ma dnu.“

Dvere sa rozleteli a Helen odtiahla ruku, skôr ako stihla omylom buchnúť Dru do pleca. Zamračená sestra stála pred ňou v zle padnutých čiernych šatách, ktoré jej boli príliš tesné na drieku aj na prsiach. Oči mala také červené, akoby si na viečka rozotrela šarlátové očné tiene.

„Viem, že chceš byť asi sama,“ začala Helen, „ale potrebujem vedieť, že...“

„Že som v pohode?“ dopovedala trocha prudko Dru. Bolo jasné, čo tým naznačuje. *Ako by som mohla byť v pohode?*

„Že žiješ.“

Dru na chvíľu odvrátila zrak a tuho zovreté pery sa jej zachveli. Helen túžila vziať mladšiu sestru do náručia, vyobjímať ju a pritúliť sa k nej ako pred mnohými rokmi, keď bola ešte tvrdohlavé batola. „Chcem vedieť, ako sa má Tiberius.“

„Spí,“ odvetila Helen. „Mlčky bratia mu podali elixír na upokojenie a Mark sedí pri ňom. Chceš ísť za ním aj ty?“

„No...“ Dru zaváhala. Helen by jej najradšej povedala o Tiberiovi niečo povzbudivé, ale sama sa bála, čo sa stane, keď sa prebudí. V Snemovej sieni omdlel a Mark ho odniesol k bratom, ktorí už boli v Garde. Preskúmali ho v strašidelnom tichu a vyhlásili, že fyzicky je zdravý, ale podajú mu bylinky, aby ďalej spal. Myslel vraj občas vie, kedy potrebuje vypnúť, aby sa mohla pripraviť na proces liečby. Helen však netušila, ako by mohla prespať noc alebo aj rok pripraviť Tiberia na fakt, že prišiel o dvojča.

„Chcem ísť za Julesom,“ vyhlásila napokon Dru. „Je tu?“

„Nie,“ odvetila Helen. „Ešte vždy je s Livvy v Mlčkovom meste.“ Túžila dodať, že sa čoskoro vráti (Aline spomínala, že obrad prípravy mŕtveho na kremáciu je krátky), ale nechcela Dru povedať nič, čo by sa mohlo ukázať ako nepravda.

„A čo Emma?“ Dru bola zdvorilá, ale hovorila jasnou rečou. *Chcem byť s ľuďmi, ktorých poznám, nie s tebou.*

„Pôjdem ju pohľadať,“ ponúkla sa Helen.

Leďva sa stihla odvrátiť a dvere sa už za ňou s tichým, ale rozhodným štuknutím zatvorili. Zažmurkala, aby sa nerozplakala, a vtom uvidela Marka. Stál na chodbe len kúsok od nej. Priblížil sa tak nehučne, že ho vôbec nepočula. V ruke držal pokrčený kus papiera, ktorý vyzeral ako správa ohňom.

„Helen,“ oslovil ju drsným hlasom. Bude po rokoch strávených v Divej honbe žialiť ako féri? Vyzeral strhaný a vyčerpaný. Pod očami aj okolo úst mal veľmi ľudské vrásky. „Tiberius nie je sám. Diana a Kit sú pri ňom a okrem toho spí. Chcel som sa s tebou pozhovárať.“

„Musím zohnať Emmu,“ povedala Helen. „Dru chce byť s ňou.“

„Jej izba je tamto – môžeme ju zavolať, skôr ako odídeme.“ Mark ukázal na vzdialený koniec chodby. Steny boli obložené drevom medovej farby, takže v čarodejnom svetle pôsobil dom prívetivo. V iný deň by to bolo pekné miesto.

„Skôr ako odídeme?“ zopakovala zmätene Helen.

„Dostal som odkaz od Magnusa a Aleca. Sú v Inkvizítorovom dome. Musím ísť po Tavvyho a oznámiť mu, že naša sestra zomrela.“ Mark k nej vystrel ruku s tvárou skrivenou od bolesti. „Prosím, Helen, poď so mnou.“

Keď bola Diana malá, navštívila jedno londýnske múzeum, v ktorom bola hlavnou atrakciou Šípková Ruženka z vosku s pokožkou farby loja. Hruď sa jej dvíhala a klesala, lebo „dýchala“ pomocou nevelkého prístroja umiestneného v jej tele.

Bledý a nehybný Tiberius jej v tej chvíli pripomenul práve to voskové dievča. Ležal na posteli napoly zakrytý prikrývkou a okrem dýchania sa vôbec nehýbal. Ruky mal otvorené a voľne položené po bokoch. Diana netúžila po ničom inom, len po tom, aby znova pohyboval prstami – aby sa znova pohrával s Julianovými výtvormi alebo so šnúrou svojich slúchadiel.

„Bude v pohode?“ opýtal sa pološeptom Kit. Izba bola pokrytá veselými žltými tapetami a na oboch posteliach ležali zošivané prikrývky. Kit si mohol sadnúť na prázdnu posteľ, v ktorej mala spať Livvy, ale neurobil to. Hrbil sa v kúte miestnosti chrbtom opretý o stenu s pokrčenými nohami a civel na Tiberia.

Diana pritla Tiberiovi ruku na čelo. Bolo studené. Pripadala si celá otupená. „Je v pohode, Kit,“ odvetila a napravila mu prikrývku. Ty sa zahniezdil, niečo zamrmlal a striasol ju zo seba. Okná boli otvorené (domnievali sa, že čerstvý vzduch Tiberiovi prospeje), ale teraz k nim podišla a zatvorila ich. Jej matka bola odjakživa posadnutá predstavou, že najhoršie, čo môže človeka postretnúť, je prechladnutie. A na to, čo vraveli rodičia, sa zjavne nezabúda.

Za oknom uvidela obrysy mesta. Vonku sa stmievalo a vychádzal mesiac. Spomenula si na postavu na konskom chrbte cválajúcu po širšej oblohe. Ktovie, či sa Gwyn dopočul o tom, čo sa udialo popoludní, alebo mu treba poslať správu. A čo povie alebo urobí, keď ju dostane? Už za ňou raz prišiel, keď boli Livvy, Ty a Kit v nebezpečenstve, ale vtedy ho zavolať Mark. Ešte vždy si nebola istá, či to urobil preto, lebo má tie deti naozaj rád, alebo chcel skrátka splatiť svoj dlh.

Znehybnela s rukou na závesoch. Pravdupovediac, o Gwynovi nevedela takmer nič. Ako vodca Divej honby bol skôr mýtickou postavou ako človekom. Ktovie, ako prežívajú city tí, čo majú moc aj vek na to, že sa stali súčasťou mýtov a príbehov. Ako by mu mohlo záležať na bezvýznamnom živote nejakého smrteľníka po tom, čo všetko zakúsil?

A predsa ju objímal a utešoval v jej starej izbe, keď mu prezradila, čo dovtedy povedala iba Catarine a svojim rodičom, ktorí už zomreli. Zachoval sa láskavo, no nie?

Prestaň. Obrátila sa naspäť k ostatným. Teraz nie je vhodný čas uvažovať o Gwynovi, hoci tak trochu dúfala, že príde a znova ju uteší. Nie teraz, keď sa môže Tiberius každú chvíľu prebudiť do sveta nepoznanej a príšernej bolesti. Nie teraz, keď sa Kit krčí pri stene, akoby ho vyplavilo na prázdnej pláži po nejakej námornej katastrofe.

Chcela Kita chytiť za plece, no vtom k nej zdvihol zrak. Na tvári nemal žiadne stopy po slzách. *Ani po otcovej smrti neplakal*, spomenula si. Vtedy prvý raz otvoril dvere Inštitútu a uvedomil si, že je Tieňolovec.

„Ty má rád známe veci,“ ozval sa Kit. „Keď sa zobudí, nebude vedieť, kde je. Mali by sme sa postarať, aby tu mal batožinu a všetko, čo si priniesol z Londýna.“

„Tamto je.“ Diana ukázala na športovú tašku pod posteľou, v ktorej mala spať Livvy. Kit na ňu ani nepozrel, vstal a podišiel k nej. Rozzipsoval ju a vytiahol knihu – hrubú knihu so staromódnyim viazaním. Mlčky ju položil na posteľ k Tiberiovej otvorenej ľavej ruke. Diana zazrela názov vytlačený na obálke zlatými písmenami a zistila, že ju môže pichnúť aj pri otupenom srdci.

Návrat Sherlocka Holmesa.

Mesiac pomaly vychádzal na nebo a démonské veže v Alicante žiarili v jeho svetle.

Uplynulo už veľa rokov, odkedy bol Mark naposledy v Alicante. Divá honba cválala ponad mesto a on si spomenul, ako hľadel na Idris pod sebou, zatiaľ čo ostatní pískali a vykrikovali, lebo ich pobavilo, že letia nad nefilskou krajinou. Markovo srdce sa však pri pohľade na domovinu Tieňolovcov zakaždým rozbúchalo rýchlejšie. Jazero Lyn pripomínajúce strieborný štvrtďolár, zelený Brocelindský les, kamenné vidiecke sídla a jagavé Alicante na kopci. A po jeho boku zamyslený Kieran, ktorý naňho upieral zrak, zatiaľ čo on hľadel na Idris.

Moje miesto, moji ľudia, môj domov, pomyslel si. Zo zeme mu však mesto pripadalo iné: všednejšie, v lete presýtené pachom vody, s ulicami ožiarenými ostrým čarodejným svetlom. K Invizítorovmu domu to nebolo ďaleko, ale kráčali pomaly. Helen prehovorila až po niekoľkých minútach.

„Vo Férii si sa stretol s našou tetou,“ povedala. „S Nene. Iba s Nene, však?“

„Bola na Sílijskom dvore,“ prikývol Mark. Bol rád, že sestra prerušila ticho. „Koľko sestier mala naša mama?“

„Tuším šesť alebo sedem,“ odvetila Helen. „Nene je jediná láskavá.“

„Myslel som, že si netušila, kde sa Nene nachádza.“

„Nikdy mi neprezradila, kde je, ale odkedy ma poslali na Wrangelov ostrov, viackrát sa mi ozvala,“ vysvetlila Helen. „V kútiku duše ma zrejme ľutovala.“

„Pomohla nám ukryť sa a vyliečiť Kierana,“ súhlasil Mark. „Rozprávala mi o našich férskech menách.“ Obzrel sa. Zastali pred Inkvizítoro-

vým domom, ktorý bol v tejto časti ulice najväčší, s balkónmi siahajúcimi až nad vodu. „Nemyslel som si, že sa sem ešte niekedy vrátim. Sem do Alicante. Nie ako Tieňolovec.“

Helen mu stisla plece a spolu podišli k dverám. Keď zaklopala, otvoril im napohľad uštvaný Simon Lewis. Uplynuli roky, odkedy ho Mark videl naposledy. Teraz vyzeral starší, bol mohutnejší, hnedé vlasy mal o niečo dlhšie a na brade strnisko.

Simon sa krivo usmial na Helen. „Keď sme tu spolu boli naposledy, bol som opitý a vykrikoval som do Isabellinoho okna.“ Pozrel na Marka. „A keď som naposledy stretol teba, trčal som v kľietke vo Férii.“

Mark si spomenul. Simon naňho hľadel spoza mreží férskej kľietky, keď mu povedal: *Som Mark Blackthorn z losangelského Inštitútu. Je jedno, čo vravia ostatní a čo mi urobia. Ešte vždy viem, kto som.*

„Áno,“ prisvedčil Mark. „Porozprával si mi o mojich bratoch a sestrách a o Heleninej svadbe. Bol som ti vďačný.“ Zo zvyku sa mierne uklonil a videl, že Helen sa zatváрила prekvapene.

„Kiežby som ti mohol povedať viac,“ odvetil vážnejším tónom Simon. „A je mi veľmi ľúto Livvy... Aj my tu smútime.“

Simon otvoril dvere dokorán a Mark uvidel veľkolepú vstupnú halu s obrovským lustrom. Vľavo sa nachádzal rodinný salón, v ktorom pred prázdnyim kozubom sedeli Rafe, Max a Tavvy a hrali sa s neveľkou kôpkou hračiek. Isabelle a Alec sedeli na pohovke: objímala ho okolo krku a ticho mu plakala na hrudi. Jej tlmené beznádejné vzlyky vyvolali ozvenu hlboko v jeho srdci, lebo prežíval rovnakú stratu.

„Prosím, odkáž Isabelle a Alecovi, že nás mrzí smrť ich otca,“ povedala Helen. „Nechceme vás obťažovať. Prišli sme len po Octaviana.“

V tej chvíli sa v hale zjavil Magnus. Kývol im na pozdrav, zamieril k deťom a vzal Tavvyho do náručia. Hoci bol Tavvy podľa Marka už dosť veľký na to, aby sa nosil, v mnohých ohľadoch bol na svoj vek primladý, akoby v ňom smútok tak skoro v živote zachoval detstvo. Magnus k nim podišiel a Helen sa načiahla po brata, no Tavvy vystrel ruky k Markovi.

Mark trocha prekvapene vzal najmladšieho Blackthorna do náručia. Tavvy sa trocha zavrteľ. Bol unavený, ale čulý. „Čo sa stalo?“ opýtal sa. „Všetci plačú.“

Magnus si prstami prehrabol vlasy. Vyzeral veľmi vyčerpane. „Ešte sme mu nič nepovedali,“ vysvetlil. „Zdalo sa nám, že by ste to mali urobiť vy.“